

Gáspár Zsoltot itthon a Teargaz együttes – őket szombaton a G. Caféban hallhatjuk – Oxfordban pedig a Fashionproof frontembereként ismerhetik. Angliában él, és bár azt gondolta, hogy a zenén kívül soha nem fogja más érdekelni, annyira megszerette és megtanulta a koktéلكeverést, hogy Oxford egyik leghíresebb bárjának, az Angels Cocktail Barnak a menüjében, szintén Fashionproof néven található saját itala. Aki ismeri őt, biztosan hallott már „zsoltiviccet”, amelyekből az egyik kedvencem, amikor az MTV díjkiosztón kiszólt a húgának, hogy „gyere be Eszter, mert Cameron díjaz”, de ha egy telefont lát két hatalmas golyóstoll mellett, sem kímél meg a „Samsung két megapixel” poénjától. Gáspár Zsoltal beszélgettünk.

Hogy kerültél kapcsolatba először a zenével?

Szerintem a legmeghatározóbb emlék, amikor egyszer évfőrára mentünk, és édesapám leült a gitárral meg egy papírral az íróasztalához dalt írni. Hazaérkeztünk, és már kész is volt az *Azok az évek*

című száma, ezt énekelgette. Körölből 7-8 éves lehettem.

Vonzott ugyan a dalírás, de még sokáig nem került gitár a kezembe, inkább verseket írogattam angolul. Biztos nem voltak helyesek, de mivel angol zenét hallgattam, valamennyire már tudtam angolul.

Nagyon meghatározó emlék volt még két kazetta, amit egyszer apum hazahozott. Az egyik egy Guns'n'Roses, a másik egy AC/DC album volt, és ezeket folyamatosan hallgattam, hamar meg is szerettem vele a rockzenét. A Guns 'n' Roses *Sweet Child O'Mine* című számából a gitárszóló ébresztett rá, hogy mekkora érzéseket lehet átadni ezzel a hangszerrel, és egyszerűen mekkora érzés lehet szólózni. Hát attól a mai napig elsírom magam.

Hogyan került a kezébe az első gitárod?

Apum kért kölcsön az egyik munkatársától egyet, azon kezdtem el tanulni. Arra emlékszem, hogy már két akkordot tudtam, és próbálgattam rá a verseimet. Elég sok időbe telt, amíg ez átment kimondottan dalírásba. Tizenhat évesen két nyáron keresztül dolgoztam egy gyárban, ahol kartondobozokat állítottunk elő, hogy megvehessem magamnak a gitárt, ami a mai napig megvan.

Kicsit régi már, és nehéz rajta játszani, az eszmei értéke most már nagyobb. A húgom rajzolt rá

egy napot, ezért került a nap tetoválás a kezemre. A nap és a napfény visszatérő motívum volt a dalszövegeimben is.

Milyen úton lett ebből a két akkordból Teargaz?

Sófalvi Bálinttal kezdtünk először beszélni róla. Az ő gimis osztálytársai mondogatták, mivel tudták, én zenélni készülök, hogy Bálintnak nagyon jó a ritmusérzéke, és próbáljuk meg együtt. Akkor még csak elméleti síkon alakult a dolog.

Én akkor kezdtem el gitározgatni, **Koncz József**, a gitárosunk szintén csak tanult játszani, **Kovács Zaki**

vett egy basszusgitárt, ami akkor került a kezébe először. Megmutattam neki három akkordot, hogy na, ezeket fogd le. Tehát, ha lehet így mondani, egymás között kiosztottuk a szerepeket, hogy ki milyen hangszerezen fog játszani, így alakult ki a zenekar. Nem voltunk tisztában azzal, hogy ez mivel jár, hogy mennyire kell jól tudni ahhoz, hogy az embernek zenekara legyen, valahogy úgy képzeltük, hogy csak játsszuk, ami jön.

2004. április 11-én volt az első Teargaz próba. Az első dalunk az *Inside* nevet viselte. Valami ilyesmi volt a dalszöveg, hogy

let the light inside

, tehát a fény már itt is jelen volt. Bálint ezt már úgy dobolta, hogy sírtuk el magunkat, mi meg kínlódtunk. Számomra ez volt a szép az egészben, hogy egyikünk sem volt egy virtuóz, és annak ellenére, hogy most már rengeteget magunkra szedtünk, azért ma sem vagyunk azok, de tényleg arról szólt, hogy csináljuk együtt, ahogy tudjuk és majd kialakul.

Mikor vittétek először a zenéteket nyilvánosság elé?

Körülbelül 2-3 hónappal a próbák után már fel is léptünk a Stílusváltáson. Volt egy osztálytársam, **Jakab András**, aki szintetizátorozott, de nem akart velünk fellépni, úgyhogy a függöny el volt húzva valameddig, és ő mögötte zenélt. Senki nem tudta, hogy ő is ott van. Volt két dalunk, az első nagymértékben ráépült, meg volt az *Inside*. Visszatapsoltak, de nem volt mit játszani, úgyhogy az *Inside*-ot még egyszer a közepétől elnyomtuk. Egyből egy elég nagy közönségnek zenélhettünk. Volt egy gázmaszkunk, ami mindig a mikrofonállványon volt.

Valamikor ezután kezdődött a Médiabefutó, ami után megkeresett minket **Bálint Ferenc**, a Szomszédnéni Produkciós Iroda egyik tagja és mondta, hogy szeretnének három zenekart, akik végigtornéznák Erdélyt. A Wisszaesőket, a pallós zenészekből összerakott Hangovert és minket választottak ki. Tizenkettedikesek voltunk. Nagyon nagy dolog volt végzősként elkérezni két hétre a suliból, hogy turnézhassunk. Aztán utólag kiderült, hogy ez egy RMDSZ-es kampány volt, és az igazgatók rossz szájjal, de elengedtek. Minket ez nem nagyon érdekelt, csak zenélhessünk.

Baróton, Szentgyörgyön, Nagyváradon és Kolozsváron léptünk fel. Utóbbi volt az egyik legnagyobb koncertünk, a KMDSZ Gólyabálon. Emlékszem, hogy még hangolni sem nagyon tudtunk. Bejelentették, hogy következik a Teargaz, én az egyik kezemben az erősítővel, másikban a gitárral felmentem a színpadra, összedugdostam és kezdtük. A Médiabefutón nem kerültünk döntőbe, viszont a szintén udvarhelyi rapcsapattal, a Wisszaesőkkel elmentünk, hogy legyen élőzenéjük, és akkor **Fazakas Szabolcs** felajánlotta, hogy próbatermet biztosítana nekünk, így 2-3 évre volt ingyenes, hangszigetelt próbatermünk, ami hatalmas előrelépés volt.

Mi lett a Teargazzal az érettségi után?

Mindenki elkerült egyetemre, úgyhogy sokkal ritkábban zenéltünk. Egy évre rá Bogyó, a szólógitárosunk is elment tovább tanulni, ő ezután már nem nagyon akart részt venni a dologban. Mivel mi folytattuk volna, és volt egy űr, amit be kellett tölteni, megkérdeztem **Péter Boti** t, akit csak úgy ismertem, hogy bulizik a koncertjeinken.

Tudtam, hogy szereti a zenénket és gitározik. Emlékszem, hogy amikor megemlítettem, annyira jól esett neki, hogy könny gyűlt a szemébe és attól, hogy valakinek ez ennyit jelent, nekem is. Továbbra sem az dominált, hogy keressünk egy profi gitárost, hanem az, hogy keressünk egy olyan embert, aki annyira szeret zenélni, mint mi. Ez a zene szeretetéről szólt és szól a mai napig.

Miért pont Teargaz?

Volt egy kedvenc zenekarom, a Katatonia, nekik volt egy Teargas című számuk, és pont Bálint Ferenc volt, aki tanácsolta, hogy írjuk z-vel, mert úgy könnyebben kiadja a kereső. Visszanézve, nem volt túl nagy fantáziánk.

A legszebb, ami történhet, hogy a barátaimmal zenélek

2015. október 02. péntek, 09:22

A legszebb, ami történhet, hogy a barátaimmal zenélek

2015. október 02. péntek, 09:22

